

Från pressfronten den 13. maj 1946.

Nr 52.

Dechargen.

Den hemliga kontrollen över militärbefälet, som föranlett en reservation i dechargebetänkandet, anser Expressen (fp) "ha utlöst en förstående indignation, en beklämmande osäkerhetskänsla bland militärpersonalen, och det har, när det äntligen kommit till offentlighetens kännedom, berett denna en kraftig chock."

- DN (fp) betonar, att anmärkningen framförts av män, som är ivrigare än de flesta att röka ut nazistiska smittohärdar:

Det ger en speciell tyngd åt deras anmärkningar - de förestavas av ogrundad rättskänsla, av uppriktig strävan att skydda friheten genom principiellt oantastliga kontrollregler och försvara demokratin med demokratiska medel. Det är viktigt att krigsårens vildvuxna sedvänjor inte blir normerande för framtiden.

- SvD (h) påpekar, att nazister och kommunister bör vara teoretiskt likställda, när det gäller sådan kontroll, men att det i praktiken föreligger den skillnaden, att nazismen som politisk åskådning förblir medborgerligt förkastlig men politiskt ofarlig, enär dess moderstat, Tredje riket, från grunden upprivits och ockuperats av segermakterna.

Våra gevär.

Hr Manne Ståhl har interPELLERAT försvarsministern beträffande armégevären, och försvarsministern har besvarat interpellationen. Expressen (fp) anser, att det var en ovanligt viktig undersökning hr Ståhl genom sin interpellation drivit fram inom försvarsdepartementet. I sitt svar tog hr Vougt eftertryckligt avstånd från den uppfattningen, att precisionsskyttet inte har någon plats i modern krigsföring, skriver tidningen och tillägger:

Erfarenheterna från det andra världskriget förringar inte utan framhåver snarare precisionsskjutningens betydelse, varför man fortfarande måste ställa stora krav på eldhandvapnens precision och stödja det frivilliga skyttet, betonade han med all rätt. Och gav därmed samtidigt ett kraftigt erkännande av angelägenhetsgraden i det spörsmål interpellanten fört fram.

Militärbaracker.

De många spekulanterna på militärbaracker har nu fått veta, vilka kvantiteter det är fråga om, skriver DN. Om regeringen godkänner överbefälhavarens förslag att frivilliga försvarsorganisationer skall få överta 300 av byggnaderna, återstår det ändå nära 2.300 som omedelbart kan säljas eller hyras ut till civila ändamål. Efter hand som koncentrationen av militära förråd till större depåer - motiverad av angelägenheten att spara personal och pengar, men också av tekniska skäl - hinner bli genomförd kan organisationer av alla slag räkna med att ytterligare minst lika många baracker blir fria.

När en frigjord barack ligger så till att den förmodas ha verkligt militärt värde vid eventuella mobiliseringar i framtiden, då bör kronan ha större glädje av att den baracken blir väl underhållen än att den ger en inkomst. Och när en barack lämpar sig för att lindra en bygds eller ett samhälles brist på fritidslokaler, då är det ett större intresse att den bristen lindras än att statskassan får bra betalt. Också ur försvarsbankens synvinkel är det betydelsefullt att det finns gott om hembygds-gårdar, eller vad man vill kalla dem. Rätt skötta utgör de nämligen naturliga mötesplatser för alla frivilliga organisationer, militärt inriktade lika väl som civila. Och "hemvärnsandan" får där en säkrare grund än under särskilda tak för lotter och befälsutbildningselever.

Sparsamhet och försvar.

I Västmanlands Folkblad (sd) påpekar riksdagsman Olovsson, att allt inte förhåller sig väl med utnyttjandet av tid, kraft och pengar inom försvaret. Han påtalar ett par fall, där vpl blivit inkallade till efterutbildning. I ena fallet gäller det en vpl, vars repetitionsövning bestod i att han blev kommenderad som servitör på den i privat regi drivna officersmässen, i det andra en vpl, som blev kommenderad som chaufför åt översten med i genomsnitt två körningar i veckan. "Någon kanske här invänder, att detta ju ändå är småsaker", skriver hr Olovsson:

Ja, det må vara att det enskilda fallet för sig är en liten sak, men när man slår samman alla dessa småsaker från såväl de olika förbanden som från staberna, så blir det någonting helt annat. Det blir ett slöseri av stora mått. Redan här finns det möjlighet till stora besparingar utan att försvarets effektivitet på något sätt behöver bli nedsatt. När nu frågan om kostnaderna för försvaret kommer att föras fram i diskussionen, bör detta hållas i minnet. Det svenska folket vill ha ett effektivt försvar, det torde inte vara fråga om annat. Men det vill också och det har det rätt att kräva, att vad som offras för försvaret blir utnyttjat på rätt sätt.